

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera ve věci žalobce: **Rezidence Pod Kaštany, s.r.o.**, IČO: 264 93 055, se sídlem Praha 1, Lannova 2113/2a, zast. **Mgr. Bc. Jiřím Podpěrou**, advokátem v Praze 5, Holečkova 105/6, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2/2, za účasti osob zúčastněných na řízení: a) **Turecká republika – Velvyslanectví Turecké republiky v České republice**, Praha 6, Na Ořechovce 733/69, zast. **JUDr. Alenou Bányaiovou**, CSc., advokátkou v Praze 2, Lazarská 13/8, b) **B. S.**, bytem P. 4, P. 3417/4, zast. **H. P.**, P. 6, L. ú. 29/145, c) **MUDr. A. S.**, bytem P. 6, K. d. 788/14a, zast. **H. P.**, P. 6, L. ú. 29/145, d) **Ing. A. V.**, bytem P. 6, P. K. 1107/19, zast. **JUDr. Janem Szewczykem**, advokátem v Praze 1, Kaprova 11, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2013 č.j. MHMP 1135027/2013, ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá včas podanou žalobou zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2013 č.j. MHMP 1135027/2013 ve věci vedené žalovaným pod sp. zn. S-MHMP 538318/2013/OST/No (dále „napadené rozhodnutí“), jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – Úřadu městské části Praha 6 (dále jen „stavební úřad“), ze dne 8. 4. 2013 č.j. MCP6 024196/2013 (dále jen „územní rozhodnutí“), které bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno při současném zamítnutí odvolání žalobce ve správním řízení. Územním rozhodnutím bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby pro záměr s názvem „Velvyslanectví Turecké republiky v Praze“ Praha 6, Bubeneč, Na Zátorce (dále jen „záměr“) včetně rozhodnutí o zamítnutí námitek účastníků řízení.

Své námitky proti napadenému i územnímu rozhodnutí žalobce soustředil do dvou žalobních bodů. Žalovaný podle žaloby nezjistil náležitě skutkový stav věci, a to jak ve vztahu k míře využití pozemku, tak i ve vztahu k zastínění sousedních pozemků.

Pokud jde o námitky uvedené v prvním žalobním bodě a týkající se míry využití pozemků, žalobce připouští, že v daném území sice není stanoven kód míry využití území, resp. koeficient zastavěné plochy nebo zeleně, ale pro záměr stavby se předpokládá kód míry využití území „E“, který je o jeden až dva stupně vyšší, než u okolní zástavby. Dále uvádí, že ani stavební úřad, ani žalovaný se dostatečně nezabývali otázkou koeficientu podlažních ploch záměru, který představuje hodnotu 0,96, kdy však tato hodnota nekoresponduje s koeficientem podlažních ploch okolní zástavby

Žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí také v tom, že žalovaný a stavební úřad nedostatečně vyhodnotili otázku zastínění sousedních objektů záměru (zamýšlené stavby), konkrétně stavby ve vlastnictví žalobce, když se řídili znaleckým posudkem žadatele (osoby zúčastněné na řízení) vypracovaným Ing. T. M. dne 18.1.2013 a když konstatovali, že zastínění objektů bude z hlediska denního osvětlení vyhovující (druhý žalobní bod). Záměr podle žalobce nepřipustně zastíní místnosti s trvalými pracovišti umístěnými v jeho budově. V tomto směru odkazuje na znalecký posudek ze dne 2. 10. 2013 vypracovaný M. T., soudním znalcem z oboru zdravotnictví, hygiena-hlučnost a osvětlení.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný v první řadě namítá, že žalobce odmítá vzít na vědomí, že pro území dotčené záměrem není platným územním plánem stanoven kód míry využití území, neboť se jedná o území stabilizované. Posouzením začlenění záměru (objektu velvyslanectví) do stávající struktury území se zabýval jak stavební úřad v územním rozhodnutí (str. 12 až 14), tak i žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 3 a 4). K druhé žalobní námitce žalovaný uvádí, že objekt (budova) ve vlastnictví žalobce neslouží k bydlení, nýbrž jako pracoviště a že se touto otázkou zabýval jak stavební úřad, tak i žalovaný na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Žalovaný proto navrhuje podanou žalobu zamítnout.

K podané žalobě se vyjádřila i osoba zúčastněná na řízení sub a) s tím, že postup stavebního úřadu i žalovaného byl v souladu s právními předpisy. K prvnímu žalobnímu bodu uvedla, že územní rozhodnutí i napadené rozhodnutí shodně konstatují, že pro pozemek zamýšlené stavby není stanovena závazná míra využití území, což nepopírá ani žalobce, a že oba správní orgány vyšly z toho, že pozemek se nachází v tzv. stabilizovaném území a v něm je míra zastavění pro nové objekty určována mírou zastavění ostatních pozemků v lokalitě. Stavební úřad ve svém územním rozhodnutí (str.14) založil své úvahy na analýze daného uličního bloku. Žalobce podle osoby zúčastněné na řízení a) porovnává navrhovaný objekt velvyslanectví se zástavbou jižně od ulice Na Zátorce a východně od ulice Pelléova, avšak pozemek parc. č. 144 v k.ú. Bubeneč, kam je budova velvyslanectví navržena a jak jeho zastavění porovnává žalovaný, leží severně od ulice Na Zátorce. Osoba zúčastněná na řízení sub a) jako žadatel v dokumentaci pro územní řízení definovala okolní zástavbu, vůči níž bylo provedeno porovnání míry využití území, jako zastavěné pozemky v uličním bloku, ve kterém se nachází pozemek parc. č. 144. V daném uličním bloku se kód míry využití území pohybuje v rozmezí mezi C až E, záměr, jehož kód míry využití území je D, tak ze shora popsaného rozmezí a míry zastavěnosti v daném místě nevybočuje. Tvzení, že hodnoty koeficientu podlažních ploch uváděné žalovaným a stavebním úřadem neodpovídají skutečnosti, je obecné a není nijak konkretizováno.

K druhému žalobnímu bodu, který se týká zastínění sousedních objektů, osoba zúčastněná na řízení sub a) uvedla, že územní rozhodnutí se opírá o znalecký posudek Ing. T. M. a odvolací správní řízení vycházelo i ze studie denního osvětlení vypracované doc. Ing. J. K., Ph.D., která došla k obdobným závěrům jako znalecký posudek Ing. M. Jestliže měl

žalovaný k dispozici dva fundované posudky uznávaných odborníků, které vyvracely nepodložená tvrzení žalobce, nelze tvrdit, že skutkový stav věci nebyl zjištěn náležitě. Osoba zúčastněná na řízení sub a) připomíná, žalobce až ve fázi soudního přezkumu předložil jiný znalecký posudek M. T., na který reagovali Ing. M. i doc. K. s tím, že na svých závěrech nic nemění a že oslunění a denní osvětlení v sousedních objektech bude vyhovovat platným předpisům. Oba se shodují v tom, že výpočet kritéria D_w (navrhovaný žalobcem) se nepoužije u takových oken, která se prokazatelně nepodílejí na splnění hygienických limitů v těch případech, kdy po zastínění vnitřní prostor vyhoví požadavkům normy. Podle osoby zúčastněné na řízení sub a) je nesmyslné považovat zastínění za nepřípustné v případech, kdy je hodnota podle kritéria přístupu světla k průčelí sice nedostatečná, ale uvnitř objektu bude denní osvětlení vyhovující. Správní orgány proto rozhodovaly na základě dostatečných podkladů a stav věci zjistily náležitě. Osoba zúčastněná na řízení sub a) proto navrhuje podanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Při jednání před Městským soudem v Praze (dále jen „městský soud“) žalobce setrval na uplatněných žalobních bodech s tím, že svou pozornost zaměřil na druhý žalobní bod. Žalovaný setrval na důvodnosti svého (napadeného) rozhodnutí a podaném vyjádření a navrhl zamítnutí žaloby. Osoba zúčastněná na řízení sub a) navrhla zamítnutí žaloby z důvodů, které byly v zásadě již sděleny v jejích vyjádřeních předložených soudu. Shodný procesní postoj jako žalobce zaujaly osoby zúčastněné na řízení uvedené v záhlaví sub b) a c) ústy své zástupkyně, podle níž navržená budova se zdá být předimenzovaná, překračuje míru využití pozemku a je architektonicky nevhodná pro danou zástavbu, navíc komfort bydlení uvedených osob zúčastněných na řízení se stavbou velvyslanectví znehodnotí. Osoba zúčastněná na řízení sub d) se sice přihlásila o své právo účasti na řízení podle ustanovení § 34 s. ř. s., avšak poté již byla v průběhu řízení procesně nečinná.

Po provedeném (doplňujícím) dokazování městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí územního, a to v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Z aplikované právní regulace je pak potřebné především připomenout, že podle ustanovení oddílu 8 odst. 3 přílohy č. 1 k vyhlášce hlavního města Prahy č. 32/1999 Sb. HMP, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy (dále jen „vyhláška č. 32/1999 Sb. HMP“), není ve stabilizovaném území stanovena míra využití území a že z hlediska limitů rozvoje je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti. Stabilizované území je pak podle oddílu 16 odst. 38 přílohy téže vyhlášky takové zastavitelné území, které je tvořeno stávající souvislou zástavbou a stabilizovanou hmotovou strukturou, v němž územní plán nepředpokládá významný rozvoj.

Soud se nejprve zabýval otázkou včasnosti podané žaloby. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 15. 10. 2013 a žaloba byla podána soudu dne 16. 12. 2013. Podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. činí lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dva měsíce ode dne doručení napadeného rozhodnutí. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, pak podle ustanovení § 40 odst. 3 s. ř. s. je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Vzhledem k tomu, že den 15. 12. 2013 připadl na neděli, bylo posledním dnem lhůty pro podání žaloby pondělí 16. 12. 2013, kdy také (tedy včas) byla žaloba podána.

Při jednání před městským soudem byly provedeny důkazy

- a) znaleckým posudkem ze dne 2. 10. 2013, předloženým žalobcem spolu se žalobou a vypracovaným M. T., soudním znalcem z oboru zdravotnictví, hygiena-hlučnost a osvětlení, jehož obsahem je zpochybnění posouzení vlivu nového objektu na zastínění denního osvětlení a vlivu proslunění na okolní zástavbu, vypracované znalcem Ing. T. M. ze dne 18.1.2013 (znalecký posudek č. 216), s tím, že znalec M. T. závěrem konstatuje, že jediným kritériem pro hodnocení zastínění denního osvětlení ve stávajících interiérech vlivem výstavby nového objektu je pouze přístup denního světla k průčelí objektu vyjádřený činitelem D_w , a proto podle M. T. posudek Ing. M. mylně uvádí, že projektovaný objekt nezastíní žalobcův objekt,
- b) vyjádřením znalce Ing. T. M. ze dne 2. 4. 2014 k posudku znalce M. T. nepřipustně okolní zástavbu – znaleckým posudkem č. 231, podle jehož závěru je nadále správné posouzení, že zamýšlená stavba objektu velvyslanectví neovlivní okolní objekty, že není jediným přípustným kritériem pro hodnocení zastínění stávajících objektů novou výstavbou tzv. kritérium denního světla k průčelí, že není tomu tak, že by měly být prostory 1.02 a 1.09 (čekárna a hala) osvětleny denním světlem stejně jako kanceláře, a že není tomu tak ani v tom (jak tvrdí posudek M. T.), že novostavbou budou nepřijatelně zastíněny místnosti v prvním nadzemním podlaží,
- c) znaleckým vyjádřením doc. Ing. J. K., Ph.D. z března 2014, jež reagovalo mj. na posudek znalce M. T. a podle něhož se znalec M. T. dopustil dvou závažných pochybení, když uvažoval o využití místností odlišně od platného kolaudačního rozhodnutí a když nesprávně interpretoval ustanovení ČSN 730580-1 včetně změny z ledna 2011, neboť místnosti č. 1.02 a 1.09 v prvním nadzemním podlaží se nehodnotí, protože nejsou místnostmi s trvalým pobytem osob, místnost č. 1.18 – kancelář v prvním nadzemním podlaží je pro svůj účel dostatečně osvětlena okny, která nebudou stíněna a z výpočtu studie z února 2013 vyplývá, že okna v druhém nadzemním podlaží vyhoví i po realizaci novostavby požadavkům cit. normy,
- d) listinami předloženými k výzvě soudu žalobcem dne 23. 3. 2016 a obsahujícími kolaudační rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 19. 7. 2004 č.j.výst.: 2755/D 90 Bub/04-Mr, kterým bylo povoleno užívání změn dokončené stavby objektu čp. 90 v k.ú. Bubeneč, spočívajících zejména v přístavbě a nástavbě, požárně bezpečnostní řešení přístavby a nástavby objektu čp. 90 v k.ú. Bubeneč včetně příslušných nákrešů, jakož i
- e) listinami předloženými žalovaným společně s vyjádřením dne 20. 6. 2016 a obsahujícími kopii ověřeného situačního výkresu přístavby a stavební úpravy objektu čp. 90 v k.ú. Bubeneč na podkladě katastrální mapy, rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 7. 8. 2003 č.j.výst.: 1374/57/D 90 Bub/03-Kot, o umístění stavby – přístavby a nástavby domu čp. 90 v k.ú. Bubeneč a stranu 21 průvodní a technické zprávy pro přístavby a stavební úpravy objektu čp. 90, pokud jde o vyjádření celkové plochy kancelářských prostorů objektu.

Soud dospěl na základě provedeného důkazního řízení (v rámci přezkumného soudního řízení, jakož i v samotném přezkoumávaném správním řízení), vystoupení účastníků i zúčastněných osob i na základě seznámení se se správním spisem k závěru, že správní orgány obou stupňů posoudily věc po stránce skutkové i právní dostatečně správně a že i svá rozhodnutí dostatečně přesvědčivě zdůvodnily a správně zhodnotily odborná posouzení vypracovaná pro účely správního řízení znalci Ing. T. M. (znalecký posudek č. 216 ze dne 18. 1. 2013 k budově velvyslanectví „Denní osvětlení a proslunění“) a docentem Ing. J. K.,

Ph.D. („Studie denního osvětlení“ z února 2013 k předpokládané budově velvyslanectví), která jsou přesvědčivá, podrobná a dostatečně odpovídají na zadané odborné otázky. Mj. z nich soud zjišťuje, že budoucí objekt budovy velvyslanectví neovlivní okolní zástavbu (sousední objekty) včetně objektu žalobce čp. 90 nad míru přípustnou závaznými normami jak z hlediska zastínění a denního osvětlení, tak i proslunění. Lze proto souhlasit s osobou zúčastněnou na řízení uvedenou v záhlaví sub a) v tom, že nelze tvrdit, že by skutkový stav věci nebyl zjištěn v projednávaném případě náležitě, jestliže správní orgány měly k dispozici dva fundované posudky uznávaných odborníků, které vyvracely nepodložená tvrzení žalobce, a jestliže z nich při rozhodování vyšly.

Naopak po zhodnocení všech důkazů, provedených v soudním i jemu předcházejícím správním řízení, a to jednotlivě, jakož i ve vzájemných souvislostech, nevyzněl posudek znalce M. T. natolik přesvědčivým, aby byl s to vyvrátit odborné závěry podané výše uvedeným znaleckými posouzeními a jejich doplněními. Zejména je tomu tak proto, že nevzal do úvahy platné kolaudační rozhodnutí charakterizující povahu a funkci místností žalobcova objektu, kterou žalobce bez dostatečného právního základu zpochybňuje. Dokazování znaleckými posudky Ing. M. a doc. K. provedené již v rámci správního řízení městský soud neopakoval, neboť jejich závěry dostatečně vyplynuly ze správního řízení a správní orgány obou stupňů je v dostatečné míře a rovněž dostatečně přesvědčivě zhodnotily. Pro nadbytečnost městský soud zamítl i provedení návrhu žalobce na výsledch znalců M. T. a doc. K. při jednání, u nichž již nedala skutkově očekávat další přidaná informační hodnota.

Žalobní body v zásadě opakuji odvolací námitky a s těmi se podle názoru soudu žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí dostatečně. Soud se proto nejprve zabýval námitkou *prvního žalobního bodu*, tedy výtkou ve vztahu k míře využití pozemku. Mezi účastníky přitom není sporu v tom, že stavební záměr se nachází v tzv. stabilizovaném území. Žalobce si je samozřejmě vědom, že v daném území není stanoven kód míry využití území s ohledem na charakter daného území jako stabilizovaného, leč měl za to, že předpokládaný kód míry využití je o jeden až dva stupně vyšší než u okolní zástavby a že se správní orgány, stavební úřad a žalovaný dostatečně nezabývali otázkou koeficientu podlažních ploch záměru. V souladu s oddílem 8 odst. 3 přílohy vyhlášky č. 32/1999 Sb. HMP tak pro předmětné pozemky není stanovena míra využití území, protože se nachází ve stabilizovaném území charakterizovaném jako zastavitelné území, které je tvořeno stávající souvislou zástavbou.

Soud nejprve shrnuje, že stejně jako žalovaný správní orgán a koneckonců i jako jedna ze zúčastněných osob, kterou je osoba zúčastněná na řízení sub a), považuje za přesvědčivý, dostatečně objasněný a zdůvodněný závěr stavebního úřadu, že umístěním záměru bude dotčené území doplněno akceptovatelným způsobem a že umístění stavby, její půdorysná stopa, výška členění a vazba na navazující území odpovídá urbanistickému charakteru prostředí a že z architektonického hlediska jde o řešení akceptovatelné s tím, že stavba svým urbanistickým architektonickým řešením nepopírá charakter prostředí, do něhož se umísťuje. Pokud žadatel použil metodiku výpočtu koeficientu využití území, stalo se tak podle napadeného rozhodnutí pro zdůvodnění míry využití předmětného pozemku, nejedná se tedy o výpočet směrných koeficientů. Jak prvostupňové, tak i druhostupňové rozhodnutí považuje soud za podrobné, srozumitelné a přesvědčivé. Ze správního spisu, provedeného dokazování i přezkumu vyplynulo, že navrhované stavební řešení, pokud dosahuje kódů míry využití území E, je v souladu s mírou využití v daném uličním bloku a že správní orgány nebo správní orgán prvního stupně dostatečně zdůvodnil své úvahy, kterými podpořil, své územní rozhodnutí, pokud jde o rozbor situace v daném uličním bloku. Dokonce v případě vyčíslení kódu míry využití území z hlediska pouze nadzemního podlaží by bylo dosaženo kódu D

a pro daný uliční blok se pohybuje míra využití území mezi kódy C-E. Soud shledává tento závěr za přesvědčivý a zákonný.

Lze souhlasit s názorem žalovaného prezentovaným v napadeném rozhodnutí (str. 3), že „žadatel použil metodiku výpočtu koeficientu využití území proto, aby zdůvodnil míru využití předmětného pozemku“ a že „nejedná se tedy o výpočet směrných koeficientů (které, pokud by byly stanoveny v územním plánu, platí pro celou funkční plochu), nýbrž o způsob, kterým je porovnávána míra zastavění pozemku oproti ostatním pozemkům v předmětné lokalitě.“ Po prozkoumání správního spisu a katastrální mapy okolí záměru soud dospěl k závěru, že žalovaný, resp. stavební úřad, postupoval v souladu s právními předpisy, když pro shora popsané porovnání užil zastavěných pozemků nacházejících se v bloku pozemků mezi ulicemi Pod Kaštany a Na Zátorce (k.ú. Bubeneč, obec Praha), nikoli pozemků v bloku navrženém žalobcem, tedy v bloku ohraničeném ulicemi Na Zátorce a Pelléova, neboť právě pozemky užitě žalovaným pro srovnání jsou pozemku, na němž má být realizovaný záměr, tedy pozemku parc. č. 144, k.ú. Bubeneč, obec Praha, nejbližší – přímo s ním sousedí nebo se nachází ve stejné ulici, resp. na její stejné straně, a jsou tak okolní zástavbou.

Ze správního spisu vyplývá, že na předmětných sousedních pozemcích je kód využití území C až E (pozemek parc. č. 142 – kód D, pozemek parc. č. 145 – kód C, pozemek parc. č. 147 – kód C, pozemek parc. š. 154 – kód D, pozemek parc. č. 157 – kód E). Z územního rozhodnutí přitom vyplývá, že záměr dosahuje kódu míry využití území E především tím, že byly do koeficientu podlažních ploch zahrnuty též hlavní funkce v prvním podzemním patře záměru. V případě vyčíslení kódu míry využití území pouze z nadzemních podlaží (tedy z hlediska vzhledu záměru a jejího začlenění do stávajícího okolí, což je kritérium rozhodné pro splnění limitů stanovených v oddílu 8 odst. 3 přílohy vyhlášky č. 32/1999 Sb. HMP) záměr dosahuje koeficientu D. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že míra zastavění pozemku, na němž má být záměr postaven, bude srovnatelná s mírou zastavění okolních pozemků. V této souvislosti lze zopakovat, že v daném případě byla míra využití pozemků jen jedním z vodítek, přičemž žalovaný ji nemusel užít.

Obdobná je pak situace u koeficientu podlažních ploch, kdy z metodického pokynu k Územnímu plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy schváleného dne 9. 9. 1999 usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy č. 10/05 vyplývá, že míra využití území je vyjádřena kódem míry využití území, který je definován koeficientem podlažních ploch a koeficientem zeleně. Jinými slovy podle koeficientu podlažních ploch dochází k začlenění do určitého kódu míry využití pozemků (např. pro kód míry využití E je maximální koeficient podlažních ploch 1,1). Právě na základě koeficientu podlažních ploch došlo k zařazení záměru do kódu E, resp. D (jak bylo popsáno výše). Shora popsané závěry soudu týkající se kódu míry využití pozemku tedy lze vztáhnout i na námitku žalobce týkající se právě koeficientu podlažních ploch, neboť koeficient podlažních ploch je ze své podstaty zahrnut do kódu míry využití území. Tvrzení žalobce, že koeficienty podlažních ploch okolních pozemků byly žalovaným nesprávně vypočteny, je příliš obecné a není podloženo důkazy, proto je nepřezkoumatelné.

První žalobní námitku, resp. námitku obsaženou v prvním žalobním bodě tak městský soud neshledal důvodnou.

K žalobcově námitce obsažené v *druhém žalobním bodě* lze předně uvést, že znalecký posudek ze dne 2. 10. 2013 vypracovaný M. T., soudním znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví hygiena – hluchnost a osvětlení, a soudu předložený žalobcem nebyl uplatněn v průběhu správního řízení. Správní orgán jej tak neměl k dispozici při svém rozhodování. Ze

správního spisu přitom vyplývá, že žalobci byla v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost vyjádřit se ke všem podkladům pro rozhodnutí (vyrozumění ze dne 4. 9. 2013, č.j. S-MHMP 538318/2013/OST/No), ten se však k doplněným podkladům nevyjádřil a ani neavizoval případné doplnění dalších podkladů, např. předmětného znaleckého posudku.

Pokud jde o druhou žalobní námitku, která byla předmětem hlavní žalobcovy pozornosti při jednání před soudem a která se opírala o znalecký posudek M. T., předložený až společně se žalobou a dovozující nepřípustné zastínění, městský soud dospěl k přesvědčení, že posudky Ing. M. a doc. K., jež byly podány již ve stadiu správního řízení, jsou – i s ohledem na obsah a závěry vyjádření obou zmíněných znalců podaných k posudku M. T., který byl předložen žalobcem pro účely soudního přezkumu a proveden v rámci soudního přezkumu k důkazu – dostatečné a dostatečně přesvědčivé pro závěr učiněný v tom, že budoucí stavba velvyslanectví neovlivní okolní zástavbu z hlediska zastínění a proslunění nad takovou míru, která je přípustná závaznými normami. Ve svých vyjádřeních ke znaleckému posudku M. T., oba výše zmínění znalci (Ing. M. a doc. K.), o něž správní orgány opřely zdůvodnění svých rozhodnutí, dospěly ke shodnému závěru, že místnosti č. 1.02 a 1.09 jsou projektovány jako čekárna a hala, a proto se nehodnotí, protože nejsou místnostmi s trvalým pobytem osob a požadavek na vyhovující denní osvětlení se na ně nevztahuje, resp. požadavky na osvětlení denním světlem u nich nejsou stejné, jako kdyby se jednalo o kanceláře.

Jádro sporu v přezkumném soudním řízení tedy spočívalo v pohledu na charakter místnosti označené v plánech žalobcovy budovy číslem 1.09, tedy zhodnocení toho, jaký charakter má tato místnost označená za halu a jak s tímto pojmem (hala) naložit a zda tedy má jít o předmět znaleckého nebo právního a jazykového posouzení. Soud má za to, že je třeba vycházet z právního stavu věci a rozhodný právní stav věci je takový, který byl založen kolaudací, resp. pravomocným kolaudačním rozhodnutím. Za rozhodnou skutečnost pro právní posouzení případu je třeba považovat tu, že v dokumentaci je místnost 1.09 označená jako hala bez jakéhokoli dalšího přívlastku. Z toho pak nelze usuzovat, že se jedná o místnost pobytovou, kde by se předpokládaly kanceláře a pobyt v nich po celý den. Tvzení, že se leckdy kolaudují některé místnosti jako haly a ty pak jsou využívány k leccemu, je spekulativní povahy, a jestliže se tak i stává, pak taková situace nemůže ovlivnit právní posouzení stavu věci. Je proto třeba vycházet z právního stavu a právní stav je dán stavem zkolaudovaným.

Spor o charakter místnosti č. 1.09, který žalobce uplatnil naposledy ještě v replice ze dne 8. 7. 2016, není pro zhodnocení zákonnosti napadeného a územního rozhodnutí v zásadě rozhodující, neboť místnost byla zkolaudovaná jako hala a z této skutečnosti je nutno vycházet bez ohledu na to, jak se uvedený prostor fakticky a bez ohledu na kolaudační rozhodnutí, třeba i v rozporu s ním, užívá, když haly nejsou určeny pravidelně k trvalému pobytu osob. Pro úplnost je třeba konstatovat, že městský soud se tím vůbec nepokouší vyvracet žalobcovo tvrzení, že „v dnešní době je zcela běžné, že místnosti jsou kolaudované jako haly a následně jsou v nich zřizována administrativní pracoviště“, protože takové tvrzení je jednak – jak již bylo výše řečeno – spekulativní povahy, jednak nemá ve věci právní relevanci, i kdyby se takové případy v praxi každodenního života v rozporu s kolaudačním stavem stávaly. Z kolaudačního rozhodnutí vyplývá, že místnost 1.09 je vymezená jako „hala“, a nevyplývá z něho ani z jiné dokumentace, včetně správního spisu, že by byla určena k jinému účelu, resp. k trvalému pobytu.

Správní orgány i soudy jsou oprávněny (a povinny) znalecký posudek zevrubně přezkoumat a zhodnotit jeho věcnou správnost; opačný závěr by ve svém důsledku znamenal popření zásady volného hodnocení důkazů a nepřípustné přenášení odpovědnosti za skutkovou správnost rozhodnutí na znalce. Městský soud tak podrobil znalecký posudek č. 216 ze dne 18. 1. 2013 vypracovaný Ing. T. M., znalcem v oboru elektrotechnika, stavebnictví, jakož i studii denního osvětlení z února 2013 vypracovanou doc. Ing. J. K., Ph.D., přezkumu v rámci žalobní námitky a dospěl k závěru, že posudky byly vypracovány v souladu s právními předpisy upravujícími obecně a konkrétně pak pro hlavní město Prahu technické požadavky na stavby, resp. výstavbu (vyhláška č. 268/2009 Sb., v době rozhodování platná vyhláška č. 26/1999 Sb. HMP a ČSN 73 0580-1 včetně změny Z1).

Pokud jde o otázku závaznosti českých technických norem, vychází městský soud ze závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených v rozsudku ze dne 12. 10. 2010 č. j. 2 As 69/2010-122, podle něhož *závaznost (roz. technických norem) bude dána v situaci, kdy je dodržování takové normy vyžadováno právními předpisy (nejčastěji zákony a vyhlášky), resp. kdy takový předpis na normu výslovně odkáže*. K obdobným závěrům dospěl i Ústavní soud v nálezu ze dne 26. 5. 2009, ve věci sp. zn. Pl. ÚS 40/08, v němž připomněl: „*Odkazy na technickou normu v právních předpisech mohou mít z hlediska jejich síly formu odkazu výlučného (povinného) nebo (indikativního). Výlučný odkaz určuje shodu s technickou normou, na kterou se odkazuje, jako jediný způsob splnění příslušného ustanovení daného právního předpisu. Technická norma tak doplňuje nekompletní právní požadavek, a stává se tak vlastně součástí právního předpisu. Tím vzniká povinnost řídit se ustanoveními příslušné normy pro ty subjekty, kterých se daný právní předpis týká. I když ani v tomto případě většinou nejde o obecnou závaznost, je možno říci, že ve vztahu k plnění požadavků příslušného předpisu se odkazovaná norma nebo její část stává závaznou.*“.

Mezi stranami bylo sporné, zda výpočet a odborný závěr ve znaleckém posudku předloženém osobou zúčastněnou na řízení sub a) z ledna 2013 byl učiněn v souladu s ČSN 730580-1. Závěry obou znaleckých posouzení, o něž stavební úřad a žalovaný opřeli zdůvodnění svého rozhodnutí (územního, resp. napadeného), pokládá soud za přesvědčivé a úplné ve vztahu k obavám vyřčeným žalobcem v souvislosti s vlivem navrhované stavby velvyslanectví na jeho požadavek na vyhovující denní osvětlení pro budovu, jež je v sousedství navržené stavby a je v žalobcově vlastnictví. Co se týče osvětlení místností haly a čekárny, soud ve shodě s právním závěrem žalovaného dospěl k závěru, že tyto prostory nejsou prostory s trvalým pobytem ve smyslu čl. 4.1.1. ČSN 730580-1 a že sporný prostor (především haly číslo 1.09) nebyl určen ani zkolaudován jako kancelářský prostor, nýbrž jako hala, tedy jako prostor sloužící přístupu do dalších prostor budovy.

Ani námitce druhého žalobního bodu tak městský soud nepřisvědčil.

Ze shora uvedených důvodů městský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji jako takovou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. a vychází ze skutečnosti, že neúspěšnému žalobci nelze přiznat náhradu nákladů řízení oproti procesně úspěšnému žalovanému správnímu orgánu, zatímco žalovaný, který měl v řízení procesní úspěch, se případného přiznání náhrady nákladů řízení vzdal.

Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení městský soud neuložil žádnou povinnost v řízení, náhradu nákladů řízení jim v souladu s ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s. nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. července 2016

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu